

in Podlesnik je gledal kakor sokol po grmičevju, da je zazrl najlepših in jih trgal Jeleni.

„Pustite, tega bom sama odtrgala!“

Tako mu je večkrat zaklicala, in doktor ji je podajal roko ter ji pomagal na brežuljke, ker ji je močno drselo v lahnih čevljih.

Izklesal Fr. Robba.

Vodnjak pred mestno hišo v Ljubljani.

Irma je hodila bolj sama zase in povijala cvet za cvetom v veliko kito.

Prišli so do potočka. Gosta trava je rastla ob bregu in se sklanjala čez bistre valčke, da je breg skoro zakrivala. Izpod nje je pa skrivnostno šepetala čista voda

in s svojo večno pesmijo zabavala rumene kalužnice in široke liste lapuha.

„Povejte mi, gospod doktor — toda ne lagati — ali je kaj lepšega na svetu, kot tak priroden raj!“

„Da, tu je divno!“

„Kako morete potemtakem biti vedno doma? Vsak dan bi lahko šli semkaj! Tako pa — večni dolgčas!“

„Za ta kraj nisem vedel, gospica! Ko bi znal, da je tako lepo, gotovo bi bil že večkrat tukaj.“

„Pa bodimo danes nekoliko dalje! Primite pompaduro in solnčnik, da povežem ciklamne!“

Jelena je sedla na mah blizu potoka, dejala ciklamne poleg sebe, vzela iz žepa rdečo nitko in začela stikati cvet ob cvet. Podlesnik je ni dolgo gledal. Sedel je poleg nje in ji pridno pomagal izbirati najlepše cvete. Pri tem sta čedalje redkeje govorila. Podlesnik se je zagledal v Jeleno, ki je bila krasna kakor božica. Potoček je žuborel, oddaleč se je čulo pikanje detela ob trhlo deblo, in Podlesnik je sredi te naravne harmonije čul dihanje Jelenino, slišal bitje svojega srca in bil zamamljen, da ni za trenutek genil pogleda od svoje družice.

Jelena je povešala oči in skrbno gledala edino le na roke, ki so pletle šopek. Podlesnik je nehote položil roko na Jelenino desnico. Ona ga je vprašujoče pogledala, potem pa zaklicala hipoma z zvonkim, veselim glasom:

„Irma! Irma!“

Podlesnik je odmaknil roko, stresnil se in pogledal po Irmi, na katero je bil popolnoma pozabil.

Precej daleč se je odzval njen glas.

„Ona ima tako navado, da gre prav rada sama po gozdu. A vrne se takoj. — Irma! Vrni se! Mi gremo!“

„Še ne, Jelena, nikar še ne hodimo! Ah, tako je prijetno!“ Sentimentalno ji je govoril te besede ter jo prijel rahlo za roke. Ona je uprav dovezala šopek, ki ji je ležal v naročju in sto ciklamnovih ustk je zavidalo njena lica in barvo njenih ustnic.